ЖОВТЕНЬ
1974
Київ

Виходить з січня 1927 р.
№ 19 (941)
Ціна номера 12 коп.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

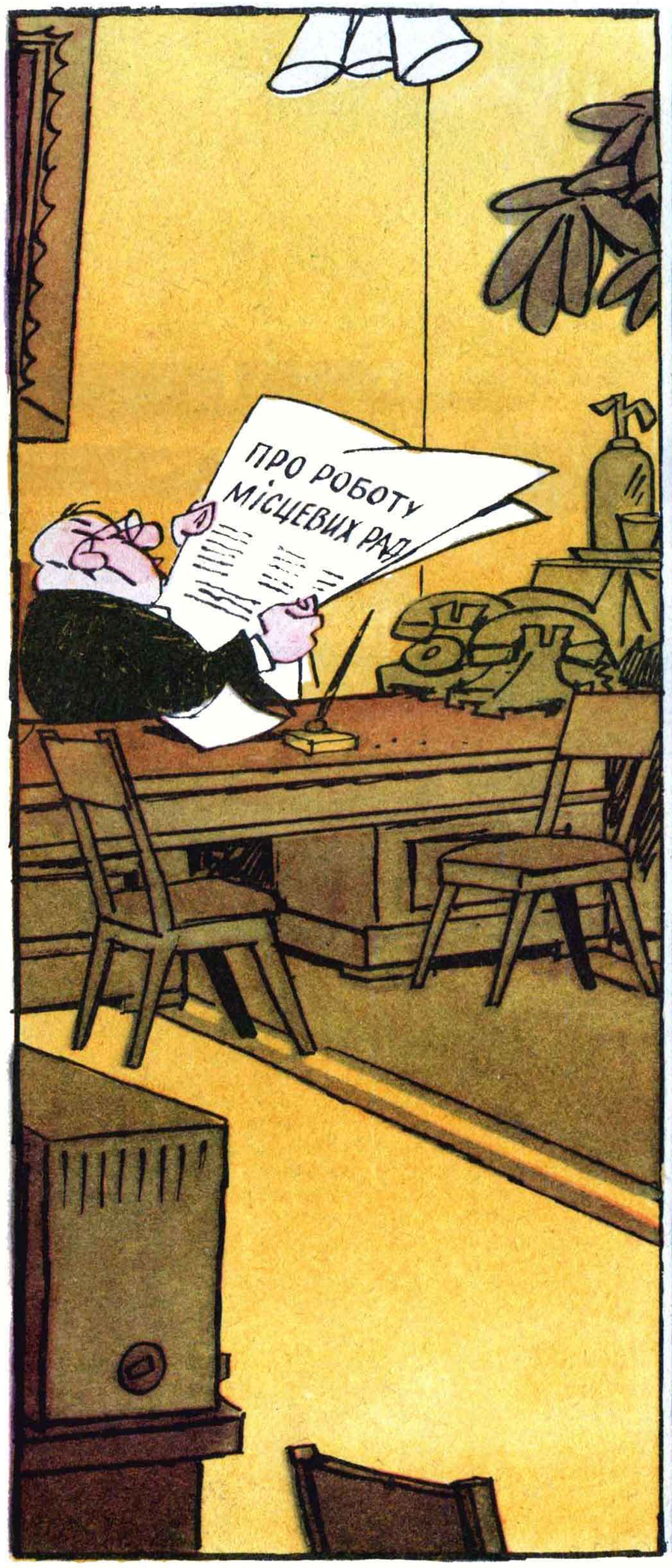

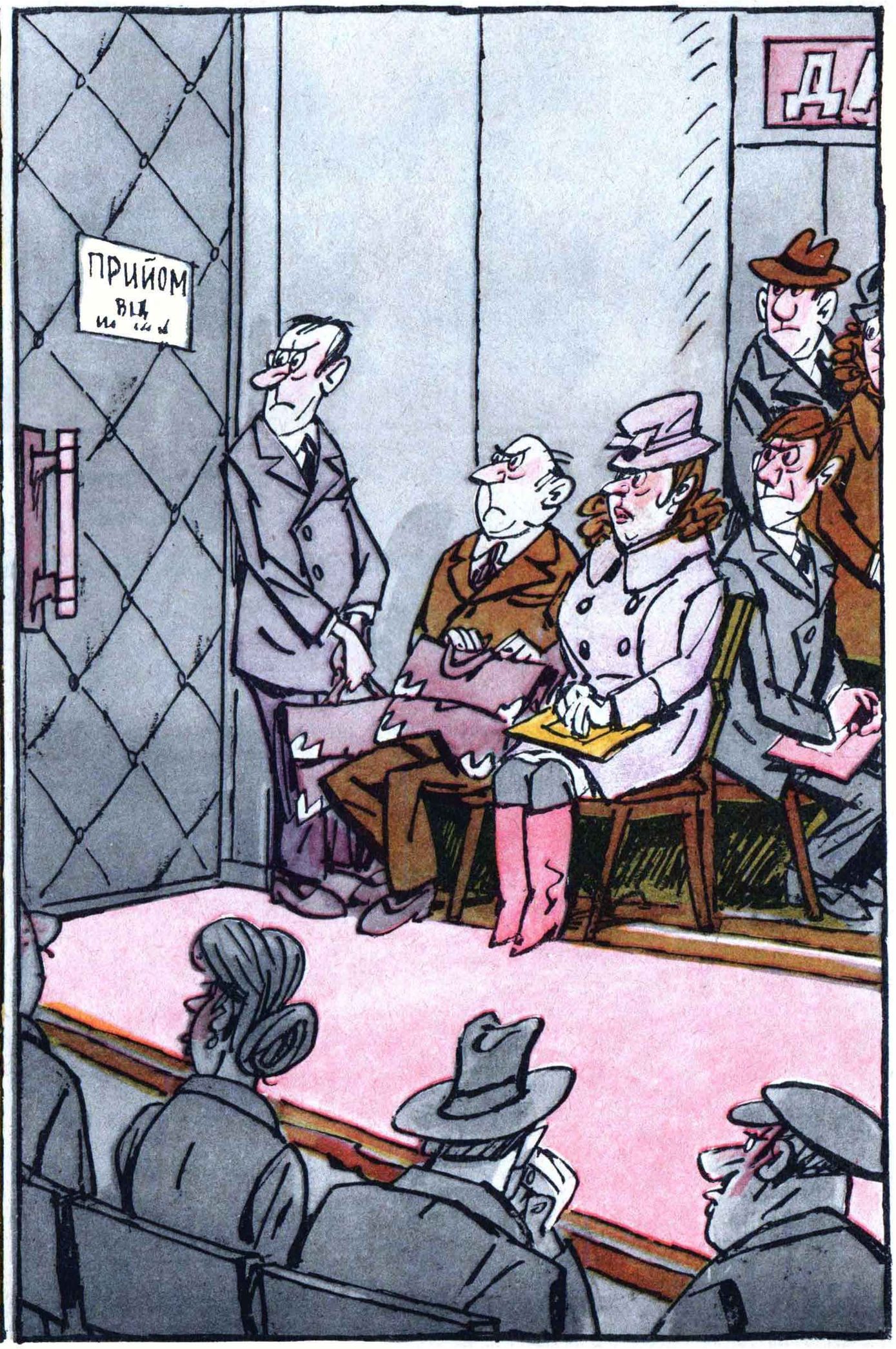

Зачитався...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

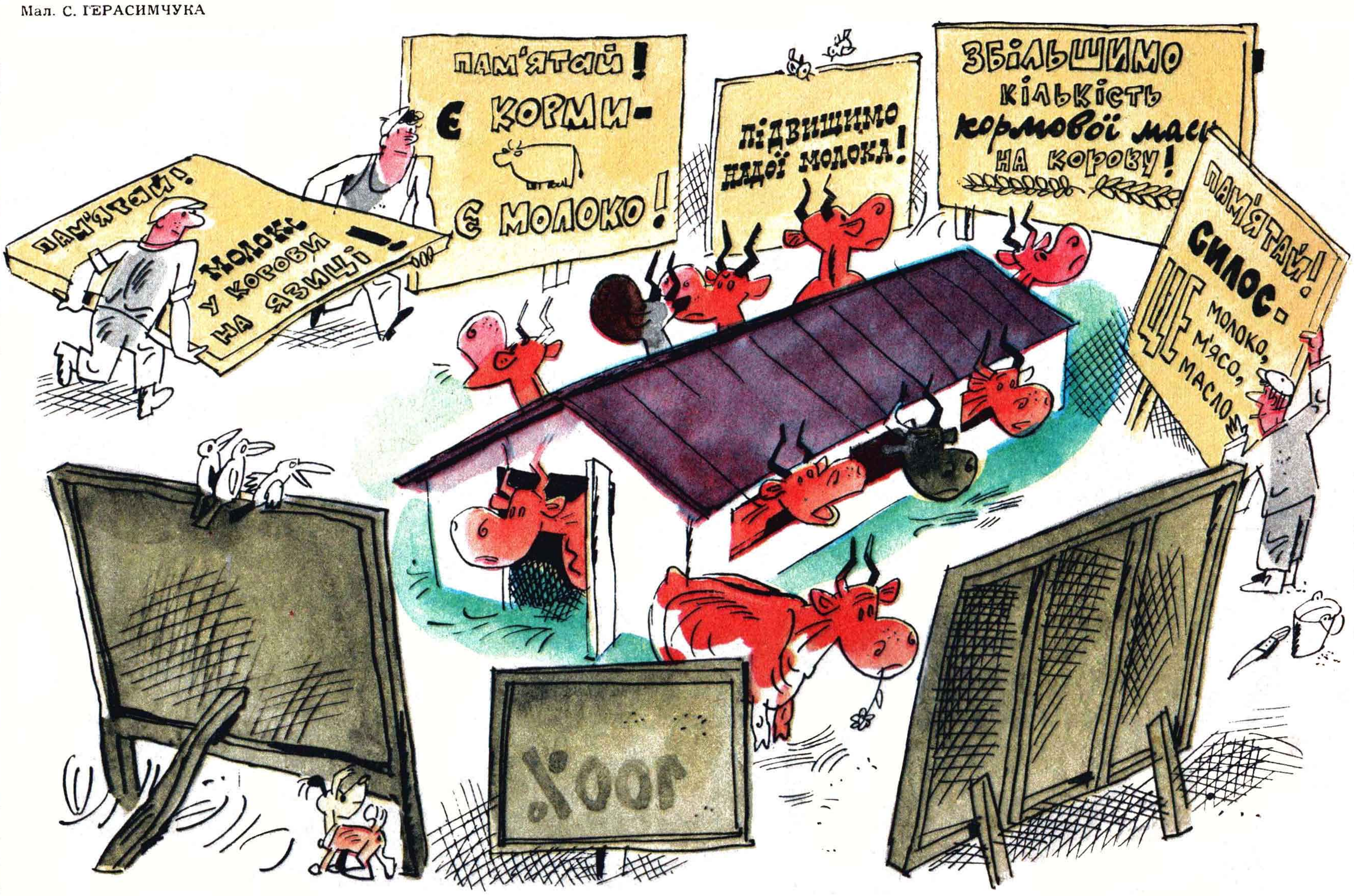

Підготувалися...

Віршовано-прозовий триптих на культурно-масову тему

I. НЕЗАМІННИЙ БАЯНІСТ

«Чотири роки у нас завідує клубом Олійниченко Йосип Архипович. Клуб майже завжди на замку, гуртків немає. Ми зверталися до голови сільради П. Й. Шаргородського, до голови колгоспу ім. Леніна Л. К. Перкуна, але і вони, і завідуюча районним відділом культури Г. С. Польова ніяк не реагують. Мало того, ще й запевняють нас, що Олійниченко — талант...»

(З листа молоді села Сокиряни Теплицького району Вінницької області).

Ще як він ходив в бухгалтерах,
Був частенько «в нетверезім стані».
— Ох і дудлить, — говорили, — страх!
Але ж... добре грає на баяні!

Зрештою його з бухгалтерів
Виперли... Та врятували «дані» —
Хтось із керівництва пожалів:
— В клуб його. Він грає на баяні.

В клубі він — ні меле, ні кує:
П'є, як пив. Серед людей — не в шані.
Керівництво ж твердить, знай, своє:
—Він талант. Він грає на баяні.

Що ж, Олійниченко справді гра —
У буденні дні і по неділях;
Та не в клубі — знать би це пора!
А на іменинах і весіллях.

Ще й зарібки має непогані,
Граючи на клубному баяні.

II. УНІКАЛЬНИЙ КІНОКОМЕДІАНТ

Кіномеханік Михайло Очкусь із села Новосілок Перемишлянського району Львівської області на баяні не грає. Але талант має рідкісний. Може з будь-якого фільму зробити комедію: пустить, скажімо, кінофільм без початку чи кінець обірве, чи пропустить пару частин, чи з кінця фільм почне...

Діє Очкусь у творчій співдружності з Євгеном Медведем — колишнім шофером, вигнаним з роботи за пиятику. Медвідь за дорученням кіномеханіка то квитки продає, то до сільмагу за «Екстрою» бігає. Частенько під час сеансу можна спостерігати таке:

В залі шум і крик — безперестанно,
Бо «уверх ногами» йде картина.
А із кінобудки лине п'яне:
«Всю-у-у-ди буйно квітне чер-р-р-емшина!!!...»

III. НЕЛЮБОВ ДО ТАЛАНТІВ

А от керівництво села Іванчиці на Ровенщині — голова Зарічненської селищної Ради Ю. Є. Новицький та голова колгоспу ім. 22-го Партз'їзду Л. К. Стрибулевич (Зарічненський р-н) — прославилось своєю нелюбов'ю до талантів. І до баяністів (які не по весіллях, а в клубі грають), і до кіномеханіків (не п'яниць і не «комедіантів»). Бо де, скажіть, те кіно крутити чи талантам отим виростати-квітнути, коли:

Ганок завалився, дах дірявий,
Вся підлога к бісу прогнила,
Стеля так шматками й опадає,
Вікна перекошені, без скла.
Страшно подивитись навіть збоку,
А не те, що в двері увійти!
І ота споруда кособока
Зветься к л у б о м, господи прости!

І. НЕМИРОВИЧ.

Телеграфне агентство Перця

ПИЛОВІ БУРІ

Кореспондент ТАП передає з Черкас: нове відкриття сколихнуло місцеву громадськість. Черкаські деревообробники штучно викликали пилову бурю, яка не поступається стихійній. Уже тривалий час з цеху дерев'яно-стружкових плит деревообробного комбінату хмарою летить тирса і окутує все навколо. А поліклініка, що недалеко від цеху, — в епіцентрі тієї бурі.

Як заявив інженер комбінату тов. Горбунов, зараз всі сили кинуто на пошуки людини, яка могла б цю бурю зупинити. Бо, чого доброго, тирса й комбінат засипле.

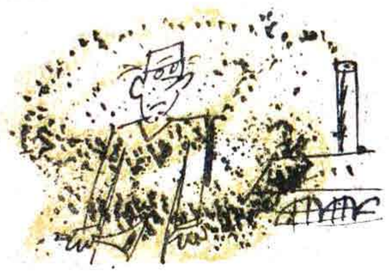

ВИГРАЛИ ТЕЛЕГРАФІСТИ

Цікаву гру під девізом «Ану відгадай!» проводять місцеві телеграфісти, сповіщає наш харківський кореспондент. Вони дотепно змінюють тексти телеграм, надаючи адресатам змогу сушити голови над їхньою розшифровкою. Зокрема, житель с. Герсеванівки Лозівського району М. І. Артюхов отримав із с. Лизогубівки Харківського району повідомлення такого таємничого змісту: «Петя доехала 10 Лессе» (телеграма № 5 від 13 серпня 1974 р.). Цілий тиждень розгадував смисл цього послання М. І. Артюхов, аж поки родичі не повідомили йому листом первісного змісту: «Тітка поїхала десятого до Лесі».

У даному випадку виграли телеграфісти. Мо-лод-ці!

З ВІРОЮ У ПЕРЕМОГУ

ВІННИЦЬКА область. Власний кореспондент ТАП повідомляє з села Кузьминців Гайсинського району:

Вже півтора року героїчно бореться за те, щоб у селі врешті-решт було світло, бригада фахівців у складі заступника начальника «Головсільенерго» т. Івашури, заступника керуючого управлінням «Вінницяенерго» т. Хоменка, начальника Гайсинського району електромереж т. Калити і голови райвиконкому т. Хутченка. Боротьба відбувається у неймовірно складних умовах зими (сніг, мороз), весни (дощ, грязюка), літа (спека, пил), осені (знову дощ і грязюка) й тому ще не дала бажаних наслідків. Однак члени бригади твердо вірять у грядущу перемогу. Слава героям-електрифікаторам!

Згода: собака — людині друг. І все ж краще, якщо цей друг у намордникові. Та ще й пройшов щеплення проти сказу. Та ще й на прив'язі.

Бродячий пес — не друг. Такому пальця в рот не кладіть. А наступите, хоч би навіть і ненароком, на хвіст барбосові, що вилежується в затінку, — від ваших холош залишаться рубчики.

Щоб запобігти таким, а то ще й прикрішим випадкам, місцеві Ради повсюдно ухвалюють: бездомних собак знищувати.

А от у селі Носачеві Смілянського району на Черкащині — якщо вам випаде нагода там побувати — можете почувати себе в повній безпеці. Ні в самому Носачеві, ні на навколишніх хуторах не зустрінете жодної бродячої тварі.

І все — завдяки Галині Петрівні Чечіль, голові Носачівського сільвиконкому (тепер, правда, уже колишній) та її заступникові т. Белюшу. Виконкомівці не передоручали цієї справи мисливцям, не кликали на поміч громадськість. З бродячими собаками вони впоралися власними силами.

У який спосіб? Дуже просто. Дві, як мовиться, високі сторони — з одного боку т. Чечіль, а з другого т. Белюш — уклали між собою трудову угоду. Одна сторона гарантувала тверду оплату (карбованець за собачу голову), а інша, взявши в руки «ружжо», дала обіцянку не випускати його, аж поки...

Коротше кажучи, винищення бродячих собак в Носачеві було тотальним. Як видно з бухгалтерських документів, т. Белюш валив по 49 голів водночас. Валив, аж поки не винищив до ноги. А котрі Рябки та Сірки й уціліли, то з переляку забігли світ за очі. Аж у Шполянський район.

Але й у Шполі цим бродягам було непереливки. Тут за них не на жарт узявся старший інженер комбінату комунальних підприємств Василь Іванович Мірошниченко.

Щоб ви мали хоча б приблизну уяву, з яким розмахом проходив відстріл бродячих собак у Шполі, дозволимо собі навести деякі цифрові дані. Так, з нарядів, складених Василем Івановичем і підписаних директором комбінату т. Кулиничем, довідуємося: 2 січня було забито 120 собак, 1 березня — 110, 1 квітня — 119... А коли всі доданки скласти, то сума покаже, що за 1973 рік від руки комбінатівців полягло 973 собаки!

Що не кажіть, показник вражає. Коли на цю цифру натрапили працівники контрольно-ревізійного управління, то, звичайно, не стримали свого захоплення. Самі ж подумайте: якщо з кожного забитого собаки шполянці здерли в середньому по одній шкурі (дехто здирає і по дві) та здали ті шкури в чинбарню, то це ж добра купа шкірсировини вийшла.

Як люди допитливі, і дуже шануючи цифру, ревізори заглянули в контору «Заготживсировина». І тут виявилося, що прославлені винищувачі собак не здали на заготівельні пункти жодної шкури.

Дещо розчаровані працівники контрольно-ревізійного управління кинулися в Носачів, до т. Белюша.

— Каюся, — підняв угору руки т. Белюш, — ніяких собак я не відстрілював, ніяких трудових угод не підписував. Все те — плід фантазії Галини Петрівни.

Ревізори знизали плечима та знову кинулися у Шполу. Уже не в комбінат, а до тих мисливців, що забили 973 собаки. А ті мисливці взагалі серед жителів Шполянського району не значаться.

Врешті-решт справу було передано в слідчі органи. За неї взялися знавці. Щоб не розводити тяганини і не порушувати строків дізнання, вони, як мовиться, вирішили відразу взяти бика за роги, чи то пак, собаку за вуха.

— Де його зарито? — запитали знавці.

А комбінатівці — ні пари з уст.

— Забули? Не знаєте? Дуже жаль, але допомогти вам у цьому ми не зможемо...

Отак сказали знавці й закрили справу. Отак це питання й залишилося не з'ясованим. Є лише припущення. Одні вважають, що того «собаку» закопано в кабінеті директора комбінату т. Кулинича та ще й зверху накрито нарядами, складеними старшим інспектором В. І. Мірошниченком. Інші твердять, що місце вічного покою символічного собаки поряд із комбінатівською касою, з якої касир т. Рудь діставала гроші, щоб розрахуватися з мисливцями-невидимками.

Але це лише припущення. Точно ж поки що ніхто не знає. Не з'ясовано.

І. НАУМЕНКО.

м. Черкаси.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— А бетономішалка вам не мішає!

При чому тут всевишній?..

Кажуть, що Б. А. Стельмаха і Л. А. Фінкельштейна в Одесу сам бог послав. Кого з них першого — невідомо. Та й не це головне. Важливо те, що обидва вони опинилися на матеріально відповідальних посадах. Перший завідував тарним складом відділу робітничого постачання тресту «Дунайводбуд», а другий сидів у кріслі заступника начальника цього відділу. Якби перший з них не відчував у повсякденній роботі ліктя другого — не було б і про що писати. Бо порожня тара — це вам не цитрусові і не товари продовольчої групи, де на утрусці та усушці можна самому прогодуватися і правнуків матеріально забезпечити. Зате ініціативність Бориса Абрамовича, помножена на адміністративну владу Лазаря Абрамовича, створювала можливість навіть із порожньої пляшки вичавити чотиризначні суми.

Щоправда, перші їхні спільні кроки по стежці співробітництва не були оригінальними за задумом. Темної ночі загнали наліво вагон картоплі, виручені чотири тисячі карбованців поділили, а наступного ранку бухгалтерія підшила в теки кілька актів, які переконливо свідчили, що протягом минулої доби на складах зогнило 37 тонн коренеплодів.

Може, отак би вони й зупинилися на досягнутому, якби бог не послав їм ще й Георгія Григоровича Делинського. Новий посланець мав за плечима чотири судимості і повним ходом готував фундамент під п'яту. На посаді завідуючого їдальнею № 2 міста Овідіополя. В тому фундаменті бракувало одного каменя, і Борис Абрамович послужливо його запропонував. Ідея була геніальна за своєю простотою: Делинський вишкрібає з каси їдальні денний виторг, віддає його Стельмахові (залишивши собі певний процент), а він, Стельмах, виписує накладну, начебто на цю суму прийняв від Делинського порожні пляшки.

Грошовий потік став щедрішим, але все ще мілкуватим для того, щоб задовольнити зрослі матеріальні запити Фінкельштейна і Стельмаха. Борис Абрамович вирішив самотужки поглибити русло. Магазином № 1 відділу робітничого постачання завідував Магуран, магазином № 3 — Павлусенко, магазином № 4 — Циганок, магазином № 7 — Ткачук. І хоч ці громадяни знали про твердість лави підсудних лише з розповідей, проте за своїми моральними якостями не дуже поступалися Делинському. Заступник начальника відділу Фінкельштейн досить високо відзивався також про завідуючого автолавкою № 11 Колесника, завідуючу магазином № 8 Короткову, завідуючу ларком № 15 Тимошенко і багатьох інших.

Борис Абрамович скористався цими рекомендаціями і не жалкував. Зачувши звабливий шелест дармових червінців, завідуючі магазинами, ларками і їдальнями гостинно розчиняли перед Стельмахом двері. Особовий склад торговельних закладів і підприємств громадського харчування мобілізував усі сили, щоб мати гарний виторг і не осоромитися перед Борисом Абрамовичем. Найбільших трудових успіхів досяг колектив магазину № 1, керований Магураном. За короткий строк Стельмах вилучив звідси 9046 карбованців. На другому місці — магазин № 8, який наторгував для Стельмаха 7249 карбованців. Серед завідуючих автолавками та ларками заслуженою повагою Бориса Абрамовича користувалися Колесник (6078 карбованців), Тимошенко та Постнов (відповідно 5412 і 4237 карбованців).

Якось на дозвіллі Борис Абрамович спробував звести дебет з кредитом. Виходило, що він «понаприймав» пляшок майже на шістдесят п'ять тисяч карбованців. На бій таку кількість непомітно списати практично неможливо. Все залежало від того, якого головного бухгалтера послав їм всевишній.

Бог виявився милостивим і цього разу. Головбух Ніна Олександрівна Становкіна не тільки увійшла в становище Стельмаха і Фінкельштейна, а й навіть зробила все для того, щоб обидва могли і в майбутньому підвищувати свій добробут. Цьому в немалій мірі сприяла задушевна розмова із заступником начальника відділу Фінкельштейном, котрий поінформував Ніну Олександрівну: він не має нічого проти того, що Становкіна привласнила недавно 1500 карбованців виторгу, і не матиме нічого проти, якщо вона надалі братиме зі складу продукти безплатно.

Коли виявилося, що головного бухгалтера боятися нічого, Борис Абрамович Стельмах поділився виробничими секретами із завідуючими овочевими складами С. В. Фельдом та Д. К. Коваленком. Ті почали охоче ними користуватися. Найкраще перейняв досвід Коваленко. За півроку він поліпшив сімейний бюджет на чотирнадцять тисяч карбованців. Фельду довелося вдовольнитися десятьма тисячами.

Аж після того, як Стельмах, Коваленко, Фельд і решта спільними зусиллями привласнили понад сто тисяч карбованців, у відділ робітничого постачання було послано головного бухгалтера Головного управління робітничого постачання І. К. Галегу. Проте командирувала Івана Каленниковича не небесна канцелярія, а Міністерство меліорації і водного господарства УРСР, котрому те головне управління підпорядковане. Занадто вже тхнуло липою від документів, якими звітував відділ робітничого постачання тресту «Дунайводбуд».

Такому досвідченому бухгалтерському вовкові, як Галега, досить було краєчком ока поглянути на документацію, щоб зрозуміти, що тут і до чого. Проте іншим краєчком Іван Каленикович помітив, що Стельмах затиснув у спітнілій долоні кільканадцять червоненьких асигнацій і при цьому палав бажанням швидше з ними розпрощатися. Іван Каленикович вирішив утриматися від категоричних висновків, і це зробило його співрозмовників неймовірно гостинними. Вони найняли високому гостеві номер-люкс у готелі, влаштували у ресторані «Кавказ» товариську вечерю з ікрою, заморськими винами і крабами під соусом по-австралійському, видали на кишенькові витрати 600 карбованців, а щоб Іван Каленикович краще запам'ятав цю свою інспекційну поїздку, презентували йому відріз на пальто, чотири пляшки «Плиски» та ще деякі сувеніри. Ясна річ, після такого прийому суцільні недоліки в роботі відділу під пером Галеги перетворилися на окремі, а багатотисячні розтрати — на незначну нестачу матеріально-товарних цінностей.

Приймаючи опісля посланців Одеси у себе, в апартаментах Головного управління, Іван Каленикович уже більше дивився не в їхні звіти (бо знав, чого вони варті), а в руки. Посланці платили за мовчання Галеги як натурою (годинниками, кавою, консервами, мохеровими шарфами, горілкою, імпортними лезами для гоління), так і грошима — по 200 — 650 карбованців.

Та одного разу між Галегою та його підшефними кіт перебіг дорогу. Іван Каленикович замовив хутряну шапку. У відділі робітничого постачання чи то поскупилися, чи то не зрозуміли його, і привезли не ондатрову, а звичайну, кролячу. Іван Каленикович, звісно, образився і в порядку сатисфакції зажадав п'ять тисяч карбованців. Борис Абрамович Стельмах пішов із шапкою по колу, щоб задовольнити зрослі амбіції начальства, але вручити зібрані гроші не встиг...

Все стало, вірніше, всі сіли на свої місця. Та аплодувати, а тим більше влаштовувати бурхливі овації з приводу логічного завершення цієї історії, не варто. Сто п'ятдесят тисяч карбованців таки мекнуло. З них лише в кишенях Стельмаха осіло 89 тисяч. Щоб врятувати відділ робітничого постачання від фінансового краху, Міністерство меліорації і водного господарства змушене було виділити додатково 426 тисяч карбованців.

А з кого ж ці гроші питати? Сприйняти на віру твердження, що Стельмаха, Фінкельштейна та іже з ними на матеріально-відповідальні посади бог послав, у силу своїх атеїстичних переконань категорично не можемо. Не всевишній же, зрештою, відповідає за добір кадрів!

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

Одеська область.

Дали перцю!

Що значить мати в ресторані чи кафе досвідченого й сумлінного завідуючого виробництвом? Це — порядок в усьому, різноманітне меню, смачні страви, подяки відвідувачів. Саме отаким фахівцем і видавав себе Атензон Б. Г., коли настирливо добивався цієї посади у завідуючої кафе «Надбужанка» (м. Тиврів на Вінниччині) Бондар О. Х.

І добився свого. Правда, відвідувачі кафе одразу ж на собі відчули діяльність Атензона: меню стало одноманітним, страви подавали холодними і чомусь не в тарілках, а в якихось металевих чашках. Який там уже порядок в усьому! Отож замість передбачених подяк посипалися скарги.

А одна з них аж до Перця дійшла.

На цю скаргу голова Тиврівського райвиконкому тов. Садовський повідомив, що за хиби в обслуговуванні трудящих Атензона Б. Г. з роботи знято, Бондар О. Х. оголошено догану, а директорові комбінату громадського харчування Ромову А. І. вказано, і його зобов'язано посилити контроль за роботою підприємств громадського харчування.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Ото буде знати, як до кожного усміхатися!..

НЕСПОДІВАНИЙ ПОВІРОТ

ГУМОРЕСКА

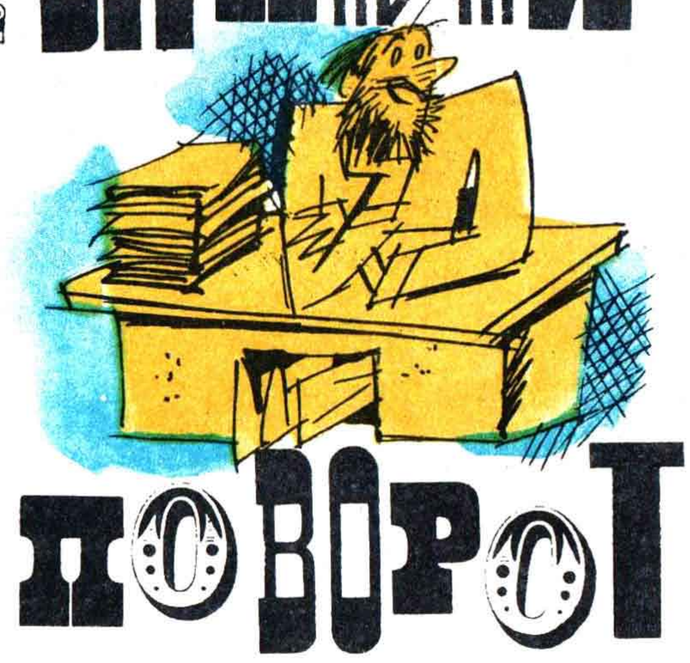

Правду хтось сказав, що кожна людина — то цікава, захоплива книжка. Взяти хоча б наш відділ. Семеро нас працює. Зустрінеш у вільний час когось у місті — нічого тобі особливого, нічого цікавого. Руки, ноги, голова... Пальто, капелюх. А на роботі придивишся пильніше — які все-таки різні люди. Кожен справді наче художній твір. Сім змістовних книг різного жанру.

Скажімо, Швайко. Парубок. Тридцять років. Миршавенький. Ні те, ні се... Коли не зайдеш, усе у вікно дивиться. Сяде за стіл, підіпре підборіддя кулаками і дивиться, дивиться. На дахи будинків, на горобців і далі — в безмежжя простору... А в очах меланхолія. Мабуть, думкою десь у космосі. Бродить по незнайомих планетах у далеких галактиках. Ото що значить характер, глибина. Дивиться отак годину, дві... Часом, ні до кого не звертаючись, тужно кине: «ІЛ-18 пролетів, на Адлер» і далі дивиться. Останнім часом аж обростати почав. Спочатку вуса ріденькі висіялись. Далі... борода... Кучері до плечей.

— Під марсіянина працюєш?! — якось зачепив його Шипульський.

— Нахаби ви усі й нікчеми, — кинув Швайко, а пози не змінив.

Сачук, той іншого складу. Все над марками чаклує. Всюди у нього альбоми з марками. І в столі, і в сейфі, і в шафі. І все те розписано, пронумеровано. Все по розділах, по тематиці. Здається, ну що таке марка? Що воно за цінність? Клаптик паперу з мізерним малюночком. А для нього кожна нова марка це — справжнє свято. Часом дивишся — крутить в руках чергову марку з якою-небудь гусеницею чи капустяним метеликом. І так, і сяк. Дістане лупу — розглядає, як біолог. Схопиться — і до вікна. На світло проглядає. Щось шепоче сам до себе. От до чого може довести людину захопленість.

Шипульський з Кандибою поруч сидять, в самому кутку. Звідти тільки і чути: «Шахую», «Коня рубаю», «Віддавай пішака». І все — пошепки, нишком. І так захоплено, що часом і пообідати забудуть. Та що там обід. Здається, вогонь рвався б у вікна або ж землетрус тряс будинок, вони б так і не зрушили з місця.

Наш шеф Іван Сидорович освоїв «Буковинку», і до дня народження жінки сукню в'яже. Кажуть, що йому можуть позаздрити кращі майстрині нашого міста.

Я особисто цікавлюся усім потроху. Маю, можна сказати, кілька захоплень. Але найбільше люблю читати. Висуну шухляду, книжку покладу. І читаю... читаю... От лише за неповний місяць «Сагу про Форсайтів», «Тіні щезають опівдні», три детективи і два номери журналу «Всесвіт» подолав.

У нас єдиний Клименко без хоббі. Все на своєму арифмометрі стрекоче і стрекоче. Від дев'ятої ранку крутить і крутить оту бідну машинку. Врешті, може, то і є його захоплення.

У нас не те, що в інших відділах. Перекури, анекдоти, галас... У нас ніхто не вештається, не бігає в особистих справах. Іван Сидорович не раз казав: «Люблю я наш відділ. Тихо працюємо, без метушні. І поговорити з кожним є про що. Цікаві люди. Лише Клименко якийсь сухий».

А оце недавно згори наказ прийшов: скоротити одиницю. Мовляв, штати роздуті. Ото мучився Іван Сидорович кілька днів, а потім і каже: «Як не боляче, але доведеться скоротити товариша Клименка». Воно й справді боляче. Бо стрекотіння арифмометра вносило якусь розрядку в загальну творчу атмосферу. А як задумаєшся глибше, кого ж скорочувати? Всі такі змістовні, оригінальні. А Клименко зможе крутити свій арифмометр будь-де.

Тижня не минуло, як пішов Клименко, а тут Івана Сидоровича знімають... Лише за те, що розрахунки вчасно не підготували. Так і залишилася недов'язаною сукня. Отакий поворот. Спробуй вгадай, звідки вітер повіє. Хоч назад Клименка вертай. Ми ж арифмометра в інституті не проходили. Так що вже зараз нам не до марок і не до шахів. Може, кому трапиться інструкція по експлуатації арифмометра, занесіть нам у відділ. Сачук за те навіть найулюбленішу марку віддасть: зелену австралійську з мурахоїдом.

Валерій ТРИПАЧУК.

м. Львів.

НОВЕ У СЕРВІСІ

Уявіть, що якось увечері у вас зламався стілець. Або відірвалася поличка. А в хаті, як на те, жодного цвяха. Що робити? Чекати ранку, щоб піти до госпмагу? Чи бігти позичати у сусідів?

Є інший вихід. Підходите до холодильника. Дістаєте плавлений сирок «Новий» виробництва Київського міськмолзаводу № 2. Розламуєте його навпіл і витягаєте з нього кілька новеньких цвяхів. Як це пощастило зробити нашому читачеві Д. О. Соболю з Прилуцького району Чернігівської області.

МАЛЕНЬКІ ХИТРОЩІ

Щоб пофарбувати хлопчачу майку в червоний колір, зовсім не обов'язково купувати спеціальні барвники. Досить вашому хлопчикові одягти майку, а на неї червону сорочку виробництва фабрики № 5 Київського спеціалізованого швейного об'єднання по виробництву сорочок, як майка теж стане червоною.

НІЯКИХ ПРОБЛЕМ

Перед тим, як розпочати ремонт власної квартири, господар довго думає, в який колір фарбувати стіни й двері. А якщо думає не один, а, наприклад, з дружиною — це нерідко призводить до сімейного конфлікту: чоловікові хочеться мати двері синювато-білі, а дружині навпаки — білувато-сині.

Щоб отакі проблеми не відбирали у вас часу, купуйте сухе цинкове білило виробництва Донецького заводу хімічних реактивів. Користуючись ним, ви ніколи заздалегідь не знатимете, якого кольору будуть у вас двері чи вікна. Скажімо, на пакеті написано «біла», а двері після фарбування набувають іржавого відтінку. Або, повіривши етикетці, розводите в оліфі ультрамарин, а наступного дня маєте ядучо-зелену фарбу. І коштує такий пакетик недорого — якихось 8 карбованців 20 копійок.

НАШЕ ЛИСТУВАННЯ

«Шановний виставком! Купую вже другий млинок для перемелювання перцю. Виробництва Білгород-Дністровського лампового заводу. Та обидва не працюють. Невже купувати третій?

О. П. ВАЩЕНКО».

Шановна Олено Петрівно! Хочемо сказати по секрету, що натрапити на нормальний млинок цього заводу важко, як відгадати п'ять цифр у «Спортлото». Але деякі ж відгадують! Отже, й Ви не втрачайте надії.

ВИСТАВКОМ.

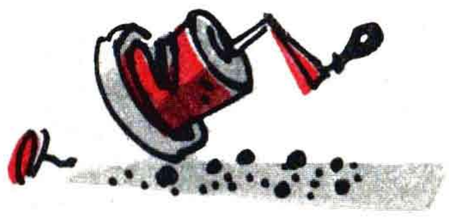

СМІЛИВИЙ ЕКСПЕРИМЕНТ

Слабкий електричний струм лікує безсоння. Про це не раз писали в періодиці. Фахівці з Одеської фабрики сувенірних і подарункових виробів зробили сміливий експеримент: слабкий струм вони вирішили замінити сильним. На нічнику їхнього виробництва ізоляцію оголено. Тому, коли людина вимикає перед сном нічник, її так б'є струмом, що вона аж сіпатися починає. Отакий вплив на сон вивчається.

Дали перцю!

Є у славному місті Одесі технологічний інститут холодильної промисловості. Як і годиться, є тут лабораторії, в яких різні досліди роблять. Для дослідів потрібен спирт. І не абиякий, а чистий ректифікат. Тільки важко, дуже важко отой спирт одержати, бо ж видають його буквально грамами.

І раптом в інституті — новина: зі складу зникло... три тисячі літрів спирту. Новина в інституті — новина для всієї Одеси. Дійшла вона й до помічника прокурора Центрального району міста Комарчева А. В. Завів він негайно кримінальну справу. Жахнулися в інституті: що ж воно тепер буде? Бо ж відомо, що за кожні 50—100 грамів витраченого спирту лабораторії обов'язково звітували актами... А тут... Три тисячі літрів!

Як виявилося пізніше, жахались даремно, бо товариш Комарчев, поміркувавши, дійшов оригінального висновку: справу закрити.

Не вірите? Тоді почитайте у № 12 журналу за цей рік фейлетон «Лист прокуророві».

Після виступу Перця прокурор Одеської області тов. Ясинський повідомив, що критику визнано справедливою. Помічника прокурора Комарчева А. В. та інших службових осіб, що припустилися грубих помилок у роботі, притягнуто до суворої відповідальності. Водночас про нестачу в інституті спирту порушено кримінальну справу.

Дали перцю!

Щовечора перед очима директора Будинку культури (село Опака на Львівщині) В. Дуба одна й та ж картина: люди відпочивають собі, дивляться фільми, танцюють, розважаються.

— Усі відпочивають, а ти як проклятий щовечора роби й роби, — роз'ятрював сам собі душу Дуб.

Директор, правда, забував про одну деталь: вечорами відпочивають ті люди, які працюють удень, тобто тоді, коли сам він відпочиває. Але це вже, як кажуть, дрібниця.

І перебудував Дуб свою роботу. Точніше перестав її виконувати. А потім взагалі перестав навідуватися до Будинку культури. І як наслідок — скарга молоді села до Перця.

Голова Дрогобицького райвиконкому тов. Яровий повідомив редакцію, що скаргу розглянуто. За розвал роботи В. Дуба з посади звільнено, а на художнього керівника М. Сушко накладено дисциплінарне стягнення. Вживають заходів до поліпшення роботи Будинку культури.

У НОВОМУ МІКРОРАЙОНІ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Зустріч колишніх сусідок по комунальній квартирі.

ГУМОРЕСКА

Отже, гумориста-початківця Савку зарізали. Власне, не його, а гумореску, яку він відніс був до газети.

Гумореска звалася «Веселий сторож». Оповідалося в ній ось про що.

Колгоспний сторож дід Саливон, набравшись бурякового самогону, мов свиня браги, намагався будь-що дістатися до рідного обійстя. Спочатку він робив це, виписуючи ногами неймовірні кренделі, а далі — рачки. Саме на цім ділі й застукав його місцевий міліціонер товариш Редька, котрий закінчив початкову школу в цьому ж таки селі. Взяти діда Саливона виявилося не простою справою. Незважаючи на міліцейські сюрчки, він уперто рачкував у невідомому напрямку, агресивно вигукуючи: «А хто з нас, брацця, буде сміяцця, того б-будем б-биты!..» До того ж раз у раз тикав комусь дулі.

Міліціонерові Редьці довелося вмостити веселого сторожа на власні плечі та відтарабанити до підсобки при місцевому колбуді. Що реготу було — не сказати!

— Нудно, — сказали Савці в редакції і позіхнули.— Діди, свині, буряковий самогон... Примітив і хуторянство. І село тепер не те, і міліція не та, і взагалі центр гумористичних ситуацій перемістився нині до міста. Бо де ж, як не в місті, є всілякі кафе, хімчистки, бюро добрих послуг та інші подібні джерела здорового й актуального гумору. Так що слід шукати щось свіжіше, оригінальніше, смішніше...

І Савка заходився шукати. Шукав і вдень, і вночі.

І таки знайшов! Ще не встигло виткнутися сонце, як вигукнув Савка «Еврика!» і з потроєною енергією засів творити. Нова гумореска отримала й новий заголовок — «Веселий науковець». Оповідалося в ній ось про що.

Молодший науковий співробітник інституту високомолекулярних сполук Радій Озонський, надегустувавшись кубинського рому до повного здивування, з усіх сил намагався рухатися по азимуту до найближчої станції метро. Спочатку робив він це під надзвичайно тупим кутом у сорок два градуси, потім усі молекули в ньому дивним чином переплуталися і опинився Радій у стані повної невагомості. Тут об нього й спіткнувся старший лейтенант міліції товариш Ромб із університетською освітою.

Оскільки Радій лежав не мовчки, а ще й вивергав у ефір на повну потужність у кілька десятків децибел фрагменти з пісні «...Жив и я, привет тебе, привет...», старшому лейтенантові Ромбу довелося викликати по рації надійний засіб пересування і ввічливо відтранспортувати веселого науковця до відповідної сфери побутового обслуговування...

Поставивши останні крапки, тепер уже досвідчений Савка Гичка цього разу й не подумав підписуватися своїм архаїчно-хуторянським прізвиськом. Він гордо вивів зверху псевдонім — Електрон Інтелектуальний — і хутенько подався до редакції...

Дмитро ВИШНЕВСЬКИЙ.

В ДОРОЗІ

(З нагоди 70-річчя поета-академіка Миколи Платоновича Бажана)

Життєпису превелемовний звіт...
Оце тому вже сім десятків літ
У Кам'янці настала новина:
Родився син в Платона Бажана.

Батькам — утіха... Рада вся рідня...
Миколкою назвали хлопченя...

Якось Миколка вибрав слушний час
Та й вирушив у мандри на Парнас.
І (принагідно скажемо отут)
Він непомильно визначив маршрут:

Ота парнаська траса пролягла
Під стіл спочатку; потім — од стола
Аж до порога; потім — за поріг;
А там — в життя кипуче шлях проліг...

Йдучи отак, Платонів славний син
Сягнув ясних поезії вершин...

А потім далі довелось іти:
Лягла йому дорога крізь фронти.

А по війні в дорогу рушив знов:
В учені, в академіки пішов...

І з-під академічної руки
Ідуть томи УРЕ і словники.

А мужній глас поета Бажана
Гримить, аж доокруж іде луна!

За все це — щиро вигукнуть пора:
У-ре! Ур-ре поету ще й — ур-ра!
Та ще сто літ натхнення і добра!

Текст Д. МОЛЯКЕВИЧА.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

КОНТЕКСТИ

Щось сталося із головою: почав думати.

Відчув лікоть друга. Під своїм ребром.

Спортивним режимом від нього і не пахло.

Гігант дрібних чвар.

Начальство буває як безпосереднє, так і посереднє.

Залишався самим собою. Самодуром.

Пережитки майбутнього.

Солов'я байками не годують. Байками годується байкар.

Нарешті до нього прийшло натхнення. І послало його під три чорти.

А. КРИЖАНІВСЬКИЙ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Розумієте, учора випив зайвого і здуру вирішив було запалити цигарку...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

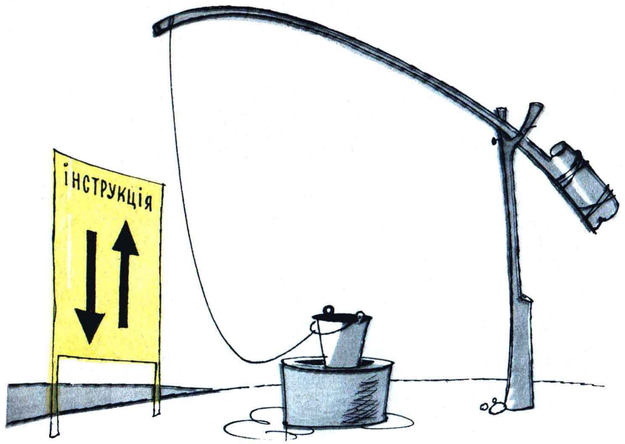

Без слів.

Літературні пародії

ОПТИМІСТИЧНА НАСТАНОВА З КОНКРЕТНИМИ ПРОПОЗИЦІЯМИ ЩОДО ОСТАННЬОЇ МИТІ ЖИТТЯ

Жоден з нас не покине життя сміючись.
Всі відійдемо хмарою.
І вервечками сліз.
Будем плакать...

(Віталій КОЛОДІЙ, збірка «Серпень і птиці», 1973 р., «Маяк»).

Буду плакать!..
Одпливатиму хмарою
Чи у пекло, чи в рай — все одно — в небуття,
Сліз вервечки проллю, ой, недаром я!
Чорне море розкрилить зажурений стяг.
Ще не знаю,
Не відаю, о годині о котрій
Мить остання насуне на мене, як тать...
Уяснив лиш одне,
Що не можна сміятись на смертному одрі,
А тим паче не бажано реготать!

Валерій ЮР'ЄВ.

м. Миколаїв.

КВАЗІАСОЦІАТИВНЕ

Чорний лебідь, мов біла ворона,
Всім на оці, усім на виду.

(В. ВІЛЬНИЙ, збірка «Заповітне», 1974, «Радянський письменник»).

Так чомусь трапляється,
Щось воно та значить:
Дивиться на лебедя,
А ворону бачить...

НА ПЕГАСІ В ПЕРШІМ КЛАСІ

Давно-давно ти вийшов з дому,
Не спочивав іще ні дня;
Та забувай буденну втому,
Сідлай Крилатого Коня.
Заходь в знайомі двері класу,
Сідай за парту, як колись.

(Л. ДМИТЕРКО, збірка «Крилатий кінь», 1973, «Радянський письменник»).

То добре: вчитись в першім класі,
Ази мистецькі осягать
Й на персональному Пегасі —
Хай знають наших! — роз'їжджать...

П. ГАЄНКО.

Віталій ШПИЧКА

Хист і хвіст

Байка

У гості до Бровка, що ніживсь в холодку,
Розкинувшись вдоволено і сито,
Про злигодні свої погомоніти
Прийшов сусід Рябко та й річ повів таку:
— Дивлюся, всього маєш досхочу!
А я!..
Скажу без хвастощів і жартів:
Кусаюся і гавкаю, й гарчу
На рівні світових стандартів,
Удень і уночі в собі гартую злість,
Шліфую старанність собачу.
А дяка?
Щось її не бачу.
Часом лише жбурне Хазяїн кість...
Зирнув Бровко поблажливо:
— Гай-гай!
За службу ждеш хазяйської любові?
Роби, як я: побільше довіряй
Не хистові своєму,
А хвостові.

* * *

Мораль з усього проситься така:
Чи варто гудити лише Бровка?!
Мені про тих повідати кортіло,
Які підлеглих цінять, далебі,
Не за уміння, прагнення і діло,
А за собачу відданість собі.

Гідна зміна

Якийсь там час на фабриці одній
Сторожував Петро на прохідній.
Такий крикливий був, що далі — тпру!
На очі хто навернеться Петру,
Він зразу в крик:
— Стій!
Відкіля?
Куди?
Показуй все, щоб не зазнать біди.
Що тут?
А там?
Витрушуй!
Вивертай!
Мене не проведеш! Запам'ятай!
Та не пручайсь, в дискусію не лізь.
Усіх вас бачу, гаврики, наскрізь.

... Біжить життя.
Петро вже не вахтер.
Працює консультантом він тепер —
Дісталася йому посада ця
У магазині, що без продавця.

Петро мовчить — змінилися часи,
Дзижчать навкруг дівочі голоси:
— Стривай!
— Куди?
— Показуй!
— Що на дні?
— Спокійно, громадяночко, без рук.
Дивись, ще буде вказувать мені!
— Свиня!
— Дурепа!
— Сам старий віслюк!
...Пливе Петрові в груди теплота:
Приємно — гідна зміна вироста.

Мінус калорії, плюс карбованці

Як стверджує медицина, більшість хвороб людських — від надмірностей в їжі. Зайві кілограми — зайвий тягар для серця! Краще недоїсти, ніж переїсти! Вставайте з-за столу з легким почуттям голоду! Всі ці гасла щодня втлумачують любителям добре попоїсти. Але марно! Вага ненажер росте, погіршується їхнє самопочуття, виникає реальна загроза здоров'ю.

А все від того, що не вистачає в людей сили волі. Не можуть відірватися од смачного борщу, попросити замість восьми вареників — чотири, зменшити споживання калорій принаймні наполовину.

В їдальні № 37 при Сімферопольському університеті вирішили допомогти бідолахам. Колектив їдальні під керівництвом директора т. Самохіної розпочав боротьбу за зменшення калорійності їжі.

Відвідувач бере, скажімо, суп-харчо. І не здогадується, що м'яса в ньому наполовину менше від норми, а жиру й тридцятьох процентів немає. Не кажучи про інші компоненти.

Або замовляє солянку. А в ній м'яса взагалі немає.

Чи, наприклад, зупиняє свій вибір на тюфтелях з яловичини І йому на думку не спаде, що в тих тюфтелях роль яловичини відіграє хліб.

Звичайно, для того, щоб відвідувач нічого не запідозрив, це так зване недовкладання ніяк не позначається на цінах страв. У тім-то й весь фокус, що платить споживач, наприклад, за сімдесят грамів м'яса, а з'їдає двадцять. Так би мовити, мінус калорії, плюс карбованці! І кухарям вигідно, і здоров'я клієнтів збережено.

Особливо, як запевняють фахівці, небезпечні різні кондитерські вироби. Тому-то кондитери їдальні усе роблять, щоб вміст жирів у кексах і тістечках, сметанниках та булочках не перевищував сорока процентів норми. А про цукор і говорити нічого — у тісті його вчетверо менше, ніж належить за рецептурою.

Новий метод боротьби за здоров'я клієнта громадськість зустріла по-різному. Деякі відвідувачі спершу протестували, а потім почали ігнорувати їдальню. Що ж, справа смаку...

А тим часом колеги з їдальні № 10 при Кримському медінституті, очолювані т. Балаяном, гаряче підхопили цей метод. У борщ тут почали класти тільки половину норми м'яса, а в пельмені — третю частину. Кондвироби теж узяли під контроль — цукру й масла вкладали на сімдесят процентів менше від норми.

І лише в тресті їдалень та ресторанів поставилися до цього нововведення нейтрально. Усе вагаються, ніяк не можуть належно оцінити дії новаторів.

П. ЮРЧЕНКО.

м. Сімферополь.

ДУМКИ ВГОЛОС

Очі — дзеркало душі. Купуйте чорні окуляри.

Всього добитися — значить усе втратити.

Сліпа любов існує тільки тому, що в закоханих є очі.

Одні цінують, не оцінюючи, інші оцінюють, не цінуючи.

Тарас КОВЕРКО.

м. Львів.

Рожевим мріям — зелену вулицю!

Хто там подає надії? Прийміть замовлення!

Серце закоханого — його ахіллесова п'ята.

Людина з великої літери існувала й тоді, коли не було азбуки.

— А Правда гола! — кричала Брехня.

— Я непохитний! — хвалився маятник зіпсованого годинника.

Коли ж відкриють витверезник для сп'янілих від успіхів?

Освітлювачі сцени завжди лишаються у затінку.

Олег СЕГІН.

м. Київ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Кинь цигарку, в тебе ще молоко на бороді не обсохло!

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Нові автодорожні знаки

Худоба на дорозі.

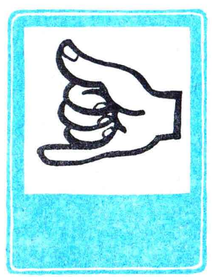

Чайка.

Небезпечна ділянка шляху.

Об'їзд уліво.

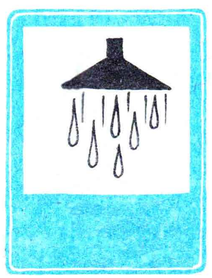

Витверезник.

Пост автоінспекції — в уяві порушників правил руху.

Чудеса в решеті

Вишня у квартирі

Ще недавно мешканці міста Миколаєва, проходячи Велико-Морською вулицею, і уваги не звертали на будинок № 58. Тепер деякі з них зупиняються, щоб сказати:

— Дивись, прямо у будинку вишня росте.

Це чудо просто пояснюється. Три роки тому жителів будинку відселили, щоб ремонтно-будівельне управління № 1 Миколаївського облрембудтресту почало тут капітальний ремонт. Ремонтники зірвали дах, зруйнували перекриття, познімали двері й вікна. І, твердо пообіцявши не пізніше як за кілька місяців закінчити ремонт, пішли собі в невідомому напрямку. Але перед тим, як зникнути без сліду, хтось з ремонтників, ласуючи вишнями, мабуть, кинув кісточку. І виросло дерево.

А якщо ремонтники найближчими роками не з'являться, у мешканців цього будинку, хоч і не буде квартир, зате он яка втіха — можна буде з вишнями вареники варити.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

На окупованих арабських землях Ізраїль проводить політику грабежу.

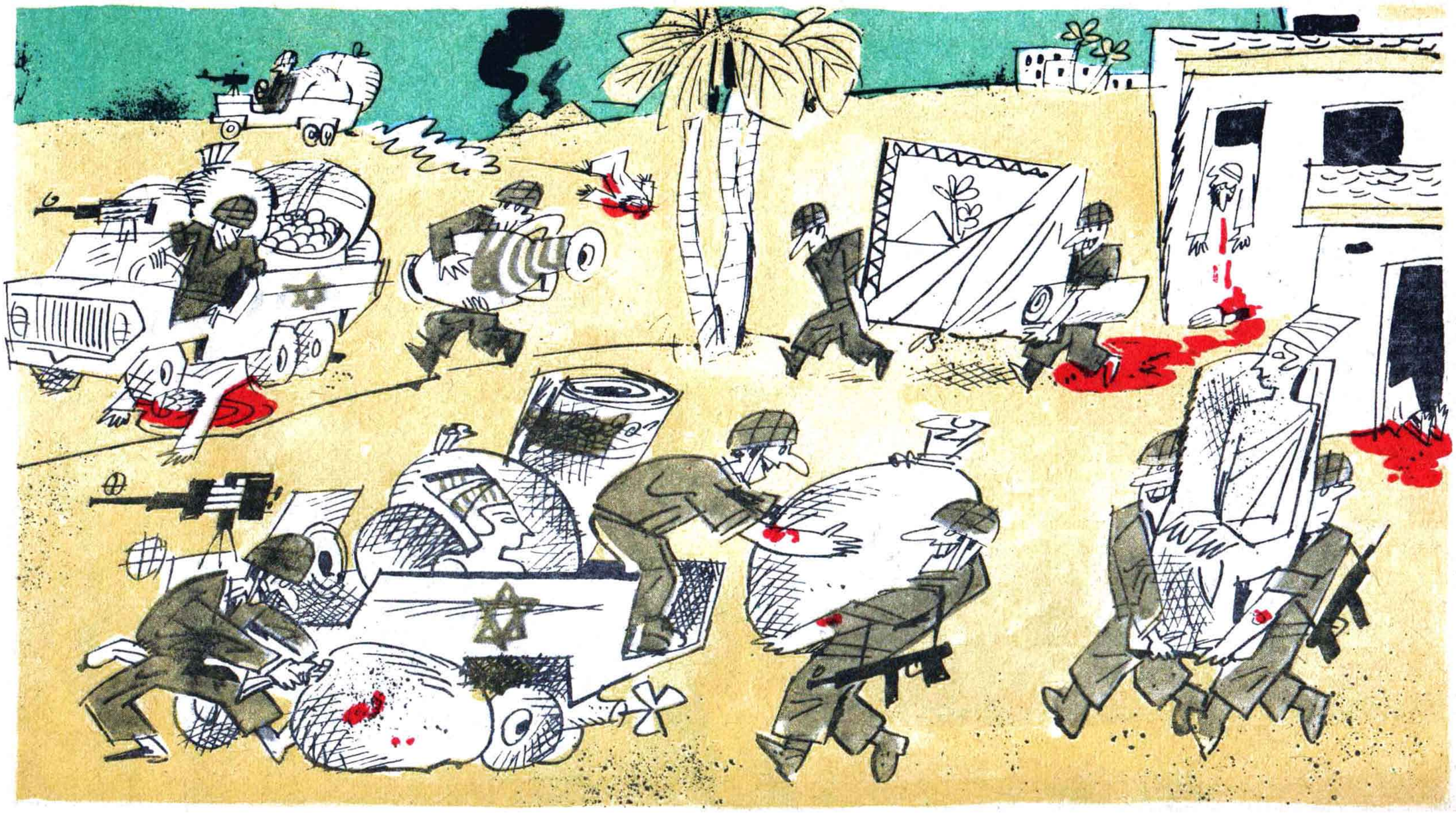

Очищають територію...

ВІСТІ З ТОГО СВІТУ

Атмосфера в Італії так насичена сторонніми домішками, що 20 процентів території з цієї причини оголошено зоною «підвищеної небезпеки». Це тим паче тривожно, що на даній території проживає 62 відсотки населення. В містах повітря насичене так званим азбестовим пилом, що має сильні канцерогенні властивості. З 66 тисяч чоловік, які щорічно помирають в Італії внаслідок хвороб дихального апарату, щонайменше 7 тисяч гинуть від «отруєння повітрям»...

Таким чином ці цифри промовляють про становище в країні, що вмирає, і яку колись називали «садом Європи».

«Джорні», Мілан.

* * *

За словами члена конгресу Елізабет Холтемен, у США проживає не менше 37 явно відомих нацистських злочинців, яких «великодушно» захищають імміграційні власті.

«Дейлі Уорлд», Нью-Йорк.

* * *

Офіційні особи в університетських містечках США повідомляють про невтішні новини: американцям доведеться платити більше за навчання дітей у багатьох навчальних закладах.

Наприклад, плата за навчання в університеті Брауна зросте на 250 доларів і за рік становитиме солідну суму — 3500 доларів. Іллінойський технологічний інститут оголосив про підвищення плати на 200 доларів для студентів першого і другого курсів і на 300 — для інших. Університет Лоуренса (штат Вісконсін) планує брати за навчання додатково 200 доларів.

Отже, навчання в коледжах стає майже недоступним для багатьох молодих людей, особливо для вихідців із прошарків з середнім достатком.

«Ю. С. Ньюс енд Уорлд ріпорт», Вашінгтон.

* * *

Із 22,5 мільйона населення Колумбії майже половина живе в містах, з них близько 70 процентів — бідняки. Це безробітні або низькооплачувані робітники. 47 процентів населення країни — діти віком до 14 років. 18 процентів — від 14 до 18 років. За даними Дитячого Фонду ООН, від недоїдання і хвороб у Колумбії щоденно помирає близько 100 дітей.

Батьки нерідко кидають сім'ю, дітей, бо не в змозі прогодувати їх. У містах

можна побачити тисячі хлопчиків віком од 4 до 14 років, змушених самостійно дбати про кусень хліба. Їх називають гомінами, або дітьми з «брудними обличчями».

Вдень гоміни наводнюють центральні райони столиці, де жебрачать або крадуть. Старші від дрібного злодійства переходять до більших крадіжок.

«Дагенсе нюхетер», Стокгольм.

* * *

З кожним роком збільшується різниця в оплаті праці західнонімецьких жінок і чоловіків, які виконують однакову роботу. Згідно з офіційними даними, торік робітниця промислового підприємства одержувала за годину роботи в середньому на 30 процентів менше, ніж її колега-мужчина. 6 років тому ця різниця становила 18 процентів. Не краще становище і в жінок, що працюють у сфері торгівлі, в кредитних і страхових установах. Рік тому їхня місячна заробітна плата була на 37 процентів нижча, ніж у службовців-чоловіків.

«Унзере цайт», Дюссельдорф.

КАДРА З ДОСВІДОМ

Вигнаний із країни колишній глава португальського фашистського уряду Марсело Каетану подався до Бразілії й оселився в Ріо-де-Жанейро. Тутешні власті так зраділи новоприбулому, так зраділи, що негайно ж ласкаво запропонували йому стати... професором місцевого університету! І не просто професором, а керівником університетського центру тонкої науки, що зветься порівняльним правом. А оскільки фашистський екс-прем'єр, на думку знавців із Ріо-де-Жанейро, є неабияким фахівцем тієї правової науки, то вирішено перейменувати той центр на інститут. Отже, «Бразільський інститут порівняльного права» на чолі з Марсело Каетану. Непогано?

На думку бразільської газети «Жорнал», зовсім непогано, бо пише ж вона про Каетану, що «до наукової діяльності повертається визначний учений-юрист із великим досвідом»...

Сатиричні мініатюри

НЕВІДКЛАДНА СПРАВА

— Куди це розігнався так, Семене?
Не поспішав, здається ж, ти ніколи!
— Та відчепись! Нагальна справа в мене:
Біжу посидіть трохи у Миколи.

Євген ЛОЗИНСЬКИЙ.

ОЦІНИЛА

— Подумаєш, і що в Слоні тім є? —
Дзижчала Муха подругам сердито. —
Тоді б він шанування мав моє,
Коли б по стелі вмів, як ми, ходити!

Володимир МАЗУР.
м. Хмельницький.

ГОПАК БРАКОРОБІВ

Ой гоп не помалу,
Виконали план по валу,
Самі себе похвалили
І премії поділили —
Он які ми молодці!

...Гірко плачуть покупці.

Андрій ЧУМАЧЕНКО.
м. Кіровоград.

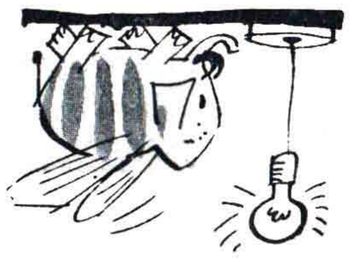

У ЛІКАРНІ

Звернувся грізно лікар до Микити:
— Не можна ні палити вам, ні пити.
А той скривився: — Знов старі
дебати!..
От жінка!.. Й тут устигла побувати.

Володимир ЛЕВИЦЬКИЙ.
м. Скопин
Рязанської області.

ОЦЕ БУЛА ЛЮБОВ!

Дізнавшись з книги про любов велику,
Дружина скаржиться своєму чоловіку:
— Оце була любов!
Таку б зустріть людину:
Ту кралю на руках носив він, як дитину!
А ти?
— Що ж я? — відбив удар Микола, —
Я більше ста кіло
Не піднімав ніколи!

Костянтин ЛЕСЬЄВ-ЛЕСЬ.
с. Солгутово
Гайворонського району
Кіровоградської області.

САМОРЕКЛАМА

На руці татуїровка —
Виписано: «СЕРЖ».
І що Серж — відразу ясно,
І що дурень — теж.

КРИТЕРІЙ

Все, що не з-під його пера,
Він цінить коротко: «Мура!»

Григорій ГАРЧЕНКО.
м. Дніпропетровськ.

Мал. Й. КОГАНА

Без слів.

НОВИНА

— Чули, кумо!!
— Чула, як не чути! Все село говорить!
— Все село?
— Все, від старого до малого.
— А про що?
— Скажете — буду знати.

Повідомив П. ЛЯШЕНКО
з с. Кам'янки Дворічанського
району на Харківщині.

ТУРБОТА ПРО КАДРИ

— Іване Івановичу, підпишіть, будь ласка, мої пенсійні документи.
— Я ж уже сказав: з'їздите на курси підвищення кваліфікації — тоді й підпишу.

Повідомив В. Г. ПІДБЕРЕЗЬКИЙ
з с. Березової Рудки Пирятинського району Полтавської області.

ПРОГОВОРИЛАСЬ

Чоловік: — Не запрошуй, будь ласка, більше того Коваленка... Він мені чомусь неприємний!
Жінка: — Але ж він, здається, при тобі у нас не так уже й часто буває!

Повідомив Ю. СТЕПАНЧЕНКО
з м. Краматорська Донецької
області.

ВІДГАДАВ

— Васильку, ану відгадай загадку, — сказала Маринка своєму меншому братикові. — Полем біжить заєць, а за ним женуться два собаки — білий і чорний. Якого собаку заєць буде боятись більше?
— Білого, — відповів хлопчик.
— А чому?
— Бо заєць подумає, що той роздягнувся, щоб швидше бігти.

ФОКУС

На курсах підвищення кваліфікації викладач попросив одного слухача:
— Намалюйте лінзу і покажіть фокус.
— Я, шановний товаришу, — образився слухач, — прийшов сюди вчитися, а не фокуси показувати.

НЕ ПОМІТИВ

Приїхав у село з міста чоловік.
— Гарна телička у вас, діду. А скільки ж їй років?
— Два.
— А по чому ж ви взнали?
— По рогах.
— Справді. А я й не помітив, що в неї два роги.

Повідомив С. КАЛЕНЧУК
із с. Іванівки.
Черкаської області.

РОБОТА Є

Мати порається біля плити. У другій кімнаті — непосидющі її близнята. Тихо. Навіть підозріло тихо. Мати й питає:
— Хлопці, що це у вас там так тихо? Знову щось палите?
— Ні, мамо, не палимо.
— А що ж ви робите?
— Ріжемо.
— Що ріжете?
— Я твої панчохи, а Льонька — черевики...

РАНКОВА ЗАРЯДКА

Під час ранкової зарядки батько став на руки і пішов по кімнаті. А Петрик йому:
— Ой, татусю! Та як же ти тепер за стіл сядеш?

ДУДОЧКА

Малому Миколі купила мати дудочку. Коли йшли додому, на сусідському подвір'ї щось запищало.
— Мамо, що то пищить?
— Та то сусідське порося.
— А що, і йому дудочку купили?

Повідомив Г. СВИСТУНОВ
з м. Лисичанська
Ворошиловградської області.

Іржі МЕЛІШЕК

Мій приятель — мільйонер

ГУМОРЕСКА

Досі я знав три способи, як стати мільйонером: 1. Можна почати, нічого не маючи, крім поштивості і заповзятості. Найкраще, що можна придумати в такому разі, — це чистити взуття десь на півночі Сполучених Штатів. 2. Можна одержати спадщину. 3. Несподівано виграти кругленьку суму.

Мій приятель Леопольд Главачек відкрив ще один спосіб. Виявляється, для того, щоб стати мільйонером, не обов'язково мати скриньку з ваксою та щітками, багатого родича чи пачку акцій. Все значно простіше, як, зрештою, і все геніальне. Досить мати стосик якісного чистого паперу і час для відвідування концертів та виставок закордонних митців. Леопольд не пропускав ні концерту, ні виставки і, вибравши зручний момент, люб'язно просив автографи у заїжджих зірок.

— Хочу вставити в рамочку ваш підпис і повісити у своєму робочому кабінеті, щоб завжди мати перед очима, — тихо промовляв він і опускав очі додолу.

Дехто з радощів підписував йому папірці двічі і навіть тричі. Зайві автографи Леопольд промінював на різні екзотичні речі, яких не міг придбати ніяким іншим способом.

Назбиравши грубенький пакуночок найрізноманітніших автографів на чистих аркушах, він купив собі друкарську машинку, декілька іншомовних словників, узяв тиждень відгулу і замкнувся у своїй парубоцькій кімнатці.

За тиждень вийшов з дому дуже змарнілий, але з його поведінки було видно, що подумки вже підраховує свої капітали. Під пахвою мав кілька шкіряних течок, а хода його була такою тихою, як у кота. Він запросив мене до ресторану «Дипломат» на склянку «Мартіні». Розкрив свої шкіряні течки жестом Онассиса. Я здивовано дивився на нього.

Світова мистецька еліта відписувала Леопольду Главачекові дарунки, які могли собі дозволити хіба що нафтові королі.

Першим був Пабло Пікассо, що дарував Главачекові свою віллу, кілька суден у Нормандії з обслугою і виплатою ренти на десять років уперед... Після переліку дарунків — власноручний підпис.

Карел Готт порівняно з Пікассо мав вигляд дещо скупуватого. Відписав Главачекові лише половину вілли в Єванах. Про обслуговуючий персонал — ані слова.

Я гортав папери далі.

Шарль Азнаур був щедрий, як всі французи. Він віддавав Главачеку два помешкання на протилежних кінцях Парижа. А щоб Главачек не витрачав часу на метро, наприкінці документа мовилося про оплачений чек на останню модель автомобіля «Сітроєн Автоматік Електрік»...

В інших паперах значилися маєтки, готелі, стайні і, нарешті, два острови. Главачек закрив шкіряні течки.

— Завтра підшукаю на все це адвоката.

— А потім?

— Потім, — Главачек витяг з нагрудної кишені срібний футляр із рештою листів, які почав розкладати переді мною...

— Потім одружуся... Ось тільки не знаю ще з ким.

Це були пропозиції Главачеку щодо одруження від Софі Лорен, Клаудії Кардинале, Ріти Павоне, Гелени Вондрачкової...

Я встав і низько вклонився. Главачек сприйняв це як належне і жестом молодого Мільтона покликав кельнера.

Однак за два «Мартіні» цього разу платити довелося ще мені...

Переклав із словацької В. РОМАНЕЦЬ.

РАЦБЮРО «ПЕРЦЯ»

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Коли нема запчастин до картоплезбиральних машин.

«Шановна адміністрацієї!

Я людина скромна. Але скажіть: от якби ви були на моєму місці? Якої б ви тоді заспівали?..

Ну, добре, я розумію: нехай рік, нехай два, нехай навіть три іще можна якось потерпіти. Тихо й спокійно робити свою справу, не претендуючи на якісь там відзнаки, подяки та почесті. Але ж, вельмишановні, сім років просто-таки зі шкіри пнешся, віддаєш улюбленій справі геть усі свої сили й можливості, і в нагороду за це, вибачайте на слові, хоч би якийсь тобі цуцик гавкнув! Що от, мовляв, так і так, живе на світі людина, шахтою керує, зірок з неба, може, й не хапає, але ж, погляньте, старається! Трудиться! Робить і свій посильний внесок у благородну справу спотворення природи!

Де там... Усім наче очі позатуляло, носи позакладало й роти позамикало. Не чують, не бачать і жодним добрим словечком за весь час не обмовляться. Чи ж полюдському це? Чи ж можна спокійно дивитися, як до вашого клубу приймають то одного, то іншого товариша, часом навіть зі значно меншими заслугами, ніж у мене?.. Дивитися й мовчати?.. Вибачайте — не можу. Душа не витримує.

Та звідколи й існує очолювана мною шахта (а існує вона сім років), з неї течуть і течуть прямо у річечку Йоськину невідстояні шахтні води! А річечка та впадає у річку Міус. А перш ніж впадати у річку Міус, протікає вона через кілька населених пунктів, зокрема через село Дякове Антрацитівського району... Лишенько, чого тільки мешканці цього села уже не робили! Якими словами мене не згадували! Куди тільки, сердешні, вже не писали! Бо вони, бачте, тією водою і худобу на фермах напувають, і самі користуються... А водичка ж, хе-хе, чорна, як дьоготь. І ніхто нічого мені вдіяти не може, ніхто не указ — ні санепідстанція, ні райвиконком... Бруднив річку — й бруднитиму, скидав туди всяку негідь — і скидатиму!

То скажіть же, вельмишановні: удостоївся я після цього морального права називатися членом клубу губителів природи чи не удостоївся? Можу я відверто й без фальшивої скромності розповісти про свої заслуги перед цим клубом чи не можу? Коротше кажучи, друзі, дуже хочу бути у ваших згуртованих рядах. Не відмовте!

На цьому залишаюсь вашим захопленим прихильником —

Гурам Олександрович МЕТХІ,
начальник шахтоуправління.

Антрацитівський район
Ворошиловградської області,
шахта 4-а «Нагольчанська».

* * *

Рада клубу на своєму черговому засіданні розглянула заяву Гурама Олександровича Метхі і одностайно, під бурхливі оплески всіх присутніх, ухвалила присвоїти йому звання заслуженого губителя природи. Рада посилає Г. О. Метхі свої палкі поздоровлення.

Заяву Г. О. Метхі відредагував В. БОЙКО.

Перченя

Сторінка для дітей

НЕ ВСЕ Ж ОДНОМУ...

На уроці співів Дмитрик
Тихо шепче Васі:
— За тобою мене зовсім
Не чути у класі.
Прошу, я тебе тихіше
На цей раз співати,
Бо і я за співи хочу
Теж п'ятірку мати!

Василь ОВЕРЧУК.

КОЛИ ХОЧЕШ...

Не хотілось спати доньці,
Мамі так вона сказала:
— Вимкни місяць у
віконці,
Коли хочеш, щоб я спала.

Георгій ХИМИЧ.

ЦУКЕРКИ НА АСФАЛЬТІ

Із міста в село
до бабусі Устини
приїхав уперше
онук на гостини.

Питається в баби:
— А як у вас тут
смачні паляниці
на полі ростуть?

Лукаво всміхнулась
вона до Валерки:
— А так, як у вас
на асфальті цукерки!..

Михайло ПРОНЬКО.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

Жовта я була, красива...
За два тижні стала сива.
Як дмухнув на мене Юра,
Розлетілась шевелюра.

(Кульбаба).

Кость ТОЧОНИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

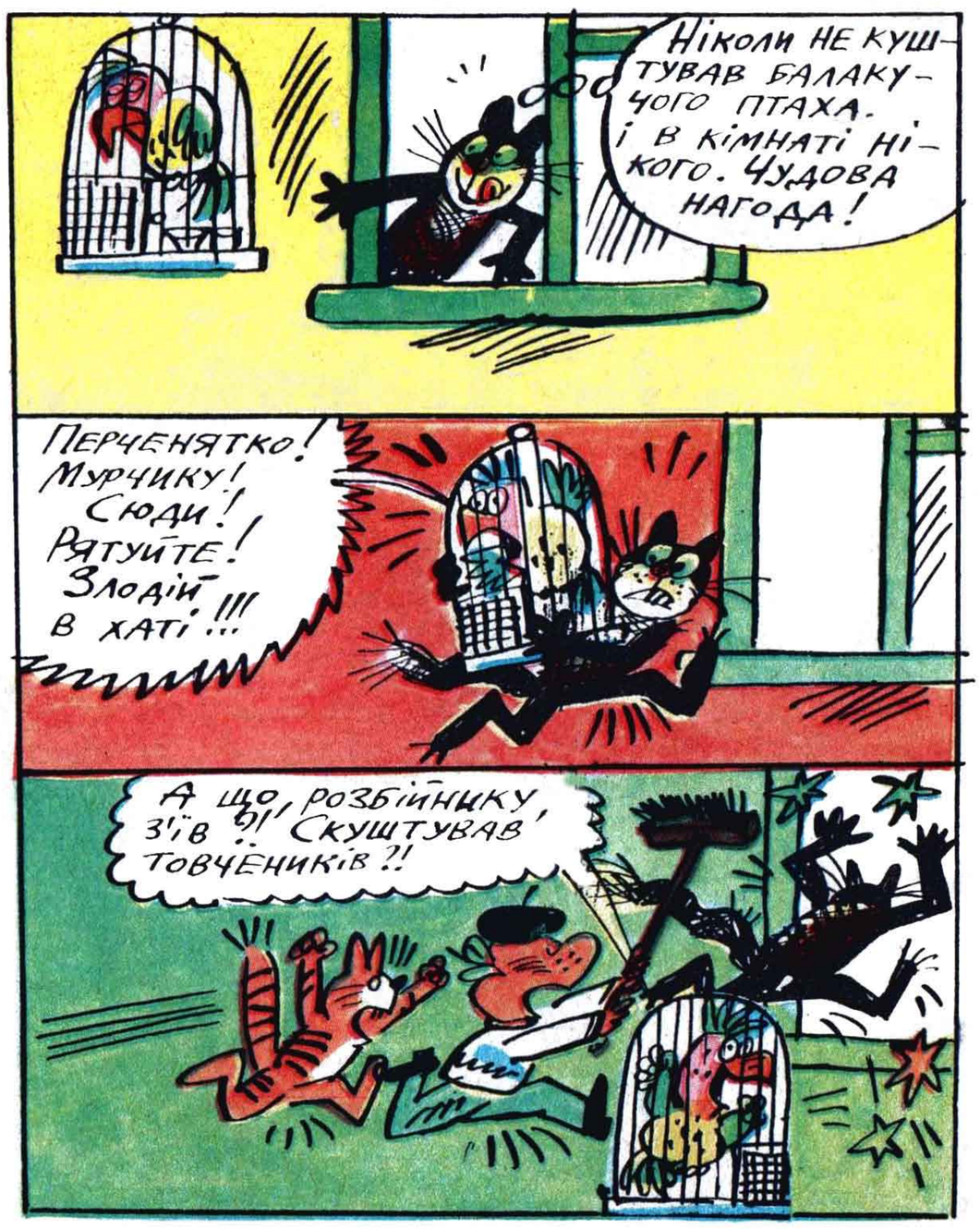

ТЕРМОМЕТР НЕ ДОПОМІГ

— Тату, ти казав, що коли термометр падає, стає холодніше? — питає Миколка.

— Так, синку, казав. А чому ти питаєш?

— Я оце ненавмисне зачепив термометр, він упав, а в квартирі все одно душно...

Ю. ГЕКЕЛЬМАН.

НЕ РОЗГУБИВСЯ

Посилає бабуся внука до крамниці:

— Купи мені, Андрійку, півкілограма цукру, булочку і рису на решту.

Схопивши сумку, Андрійко побіг. Повернувшись, каже:

— Ірису не було, то я купив шоколадних цукерок.

В. ЮХИМЧУК,
учень 8-го класу.

КУДИ ПОДІВСЯ АПЕТИТ!

Сім'я зібралася на обід. Дружно задзвеніли ложки. І тільки Василькова мовчала.

Першою сполошилася мати:

— Сину, ти, бува, не хворий?

— Ні, — відповів Василько.

— А може, ти не виспався? — допитувався татусь.

— Ні,— похитав головою Василько.— У мене апетит пропав...

— А я знаю, куди він пропав! — озвалася до брата маленька Надійка.— Ти залишив його в банці з медом, що стоїть в комірчині.

Ігор СІЧОВИК.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Працівники кафе «Явір» (Бориспільський район) написали Перцеві листа про те, що їхній завідуючий Ніколаєв Л. Х. зловживає службовим становищем, грубий з людьми, принижує їхню гідність.

У кінці листа автори поставили однісіньке, але істотне запитання: чи може Ніколаєв працювати на керівній посаді?

Ознайомившись із скаргою, Перець твердо сказав: «Ні! Не може».

Цю думку підтвердив заступник голови правління Київської облспоживспілки тов. Ковтуненко, який повідомив, що за допущені порушення правління Бориспільської райспоживспілки зняло Ніколаєва Л. Х. з роботи.

Мал. Й. КОГАНА

Без слів.

Друже ПЕРЧЕ!

Є така українська приказка: «Не мала баба клопоту, та купила порося». Купив і я, тільки не порося, а контактну планку «Електростатик». У рекламній листівці, отриманій разом з покупкою, зазначається, що гумова планка, приладнана до машини, не лише знімає статичні заряди з «Жигулів» та «Москвича», а ще й рятує від нещастя водія, в організмі якого ота статична енергія породжує «деякі фізіологічні порушення: як нервовість, біль голови, послаблення зору»...

То ота нервовість і біль голови — це в мене було. І злість була. Не через статичну електрику... Перевіряв я електропровідність розрекламованої планки на спеціальних приладах, і виявилась та планка звичайною гумкою-ізолятором. Правда, замашною на вигляд. Носитиму тепер із собою: може, стріну я того бракороба з одеського заводу «Холодмаш», котрий виготував її й пустив у продаж... Ні-ні, бити не буду, це ж непедагогічно! Обміняю на даремно витрачені 1 крб. 50 коп.

С. ПЕЛЕХОВ,
викладач Охтирського технікуму механізації й електрифікації сільського господарства.

Сумська область.

Батько мій був муляр, мурував людям хати. Був тоді, за старих часів, такий звичай: коли закладають фундамент, то господар неодмінно кладе у той кут, де висітимуть образи, трохи грошей: мідяки, срібло. Щоб, мовляв, гроші у хаті водилися. Багато, правда, не клав, бо то — його праця. Але данину древньому звичаєві таки віддавав.

У наш же час, Перче, цей звичай відродили керівники 203-ї пересувної механізованої колони тресту «Одессільбуд». Правда, на значно вищому рівні. Куди тому старосвітському господареві!.. Сім років тому вони заповзялися споруджувати у нас, біля залізничної станції, склад для зберігання будівельних матеріалів. Заклали фундамент, угатили в нього 58 тисяч карбованців та й пішли собі. Тепер на тому фундаменті тільки безпритульні коти ночами голосять. А цемент, алебастр та інші будівельні матеріали, як і раніше, зберігають в примітивних, благеньких приміщеннях. І так зберігають, що час від часу їх доводиться десятками тонн звідти викидати та списувати у відходи.

От я й питаю, Перче: чи ти не знаєш, бува, чим пояснити таку приголомшливу щедрість керівників ПМК-203, а також тресту, очолюваного Володимиром Петровичем Лисенком? Може, 58 тисяч державних грошей для них це — тьху, копійки?

С. ДОРОГАНЬ.

м. Березівка
Одеської області.

Коли тобі випаде відрядження до Запоріжжя, дивись, не забудь зубної щітки. Бо її у нас зі свічкою серед білого дня не знайдеш. Якщо вже й станеться таке, що забудеш, то, приїхавши у Запоріжжя, негайно відріж пасмо свого чуба і зроби щітку-саморобку. Негайно тому, що за кілька днів буде пізно. Чуб запилиться. А помити його у Запоріжжі нічим. Шампуню також зі свічною не знайдеш у жодному магазині. Правда, можна було б милом. Та пишну чуприну краще мити шампунем.

Ти здивуєшся, Перче, чим же чистять зуби і миють голови керівники запорізьких торговельних організацій? По-моєму, водичкою. Не звичайною, правда. Отією, що ллють вони у своїх обіцянках: «Поліпшувати забезпечення населення необхідними товарами...»

Л. ТАРАСЕНКО.

м. Запоріжжя.

Перчанський телевізор

Добридень, шановні телеглядачі!

Сьогодні ми ведемо телевізійний репортаж із села Смідина Старовижівського району на Волині.

Живе у цьому селі шість тисяч чоловік — у півтора раза більше, ніж у райцентрі. Кількох смідинців ви оце й бачите на нашому екрані (кадр № 1). У об'єктив телекамери вони потрапили, коли тікали з сільського Будинку культури, в якому крізь діряву стелю саме лив дощ... Але прикривають вони свої голови зараз не від дощу, а від можливих обвалів з нового Будинку культури, повз який оце чимчикують. Пересувна механізована колона № 169 тресту «Волиньсільбуд» так завзято його споруджує, що ця новобудова (вірніше — старобудова!) вже давно в аварійному стані.

Не в кращому стані й недобудований шкільний спортзал (кадр № 2), в якому вже осідає фундамент і розвалилася одна стінка. Тим-то смідинці взагалі обминають ту споруду десятою дорогою, щоб не потрапити у лікарню, яку ви бачите в кадрі № 3. Тим паче, що лікарня — теж аварійна. І хворих смідинців, як правило, до неї не кладуть, а везуть аж за десять кілометрів у сусіднє селище.

Окрім вищеозначених новобудов, у Смідині споруджують ще кафе, школу-інтернат та шкільну котельну. Жодного з цих об'єктів ми показати, на жаль, тут не можемо, бо за кілька років їхні підмурки (особливо інтернату) зовсім загубилися в густих бур'янах.

В останньому кадрі — фасад промтоварного магазину. Товарів, які продають у ньому, нам сфотографувати не довелося, бо магазин уже рік не працює — немає продавців.

Є ще у Смідині магазин продовольчий, до якого наблизитися ми не насмілилися, бо гудіння наших телекамер, як нас попередили, могло повалити це стареньке, прадідівське приміщення. До того ж, у ньому страшенно брудно, а відмитися потім було б ніде: сільська лазня ось уже шість років на замку.

На цьому ми закінчуємо нашу передачу. До побачення, товариші. До наступного телебачення!

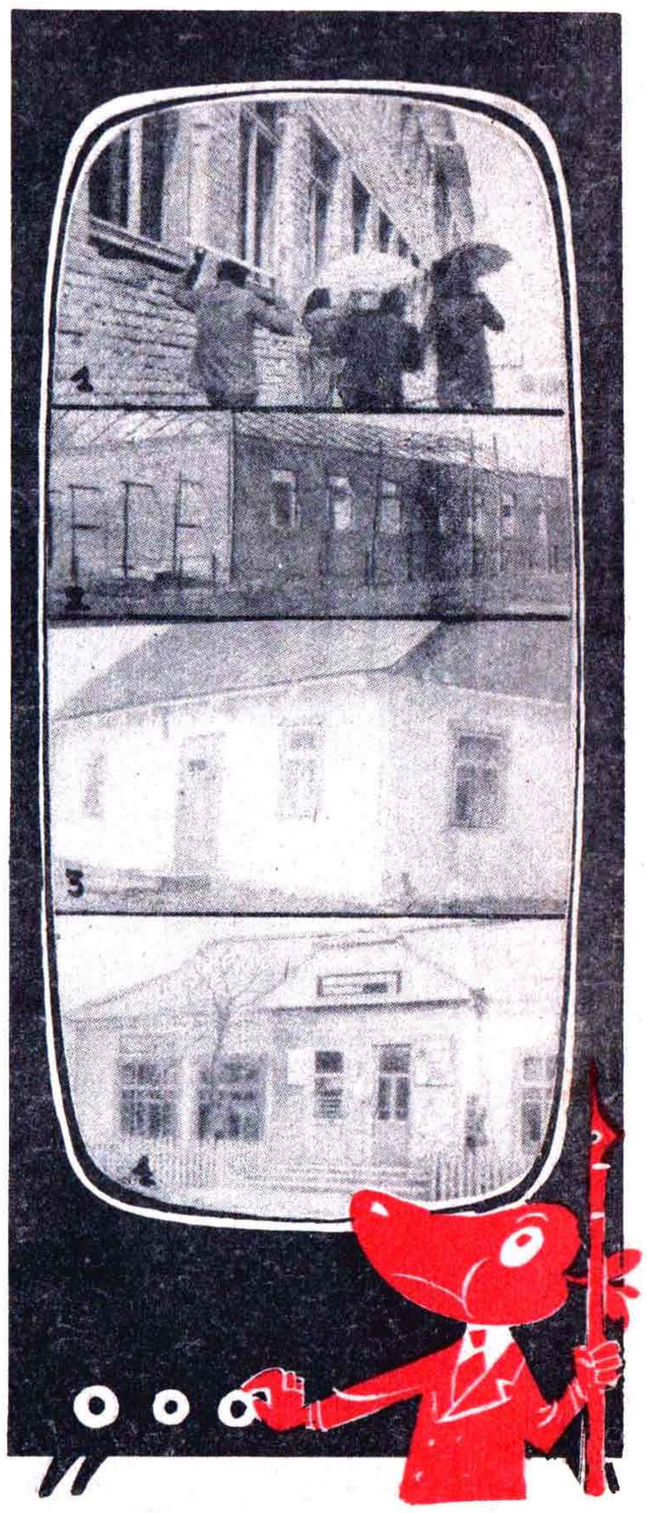

У нас гостює журнал «РОГАЧ» (м. Братіслава, Чехословаччина)

ROHÁČ

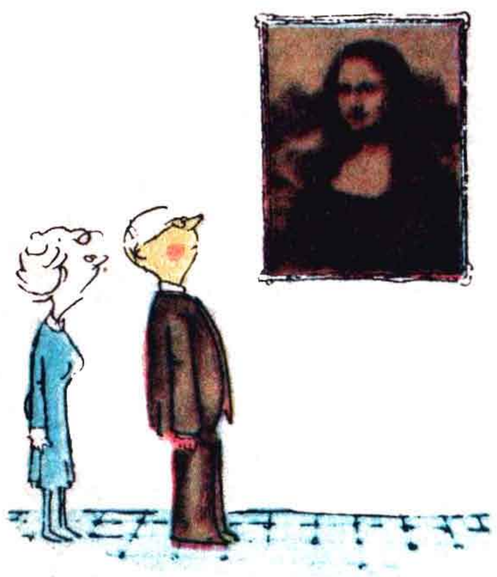

— Я б іще краще усміхалась, якби ти більше заробляв!..

Без слів.

— А ти пішов би за мене у вогонь!

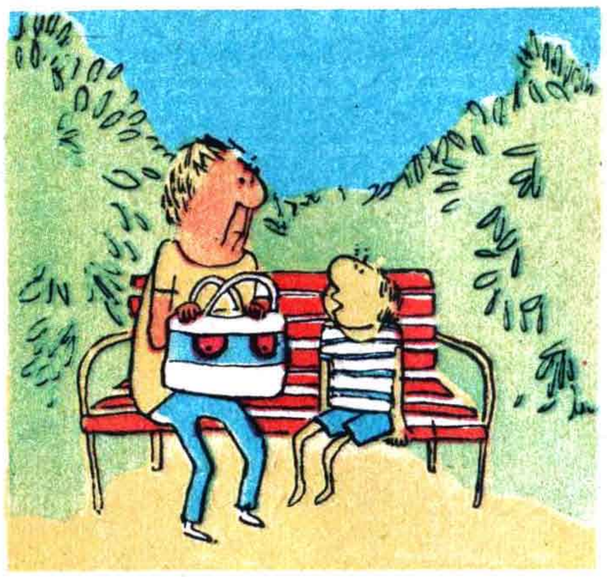

— Плавки корисні тим, що обпечена людина має трохи тіла, щоб сидіти...

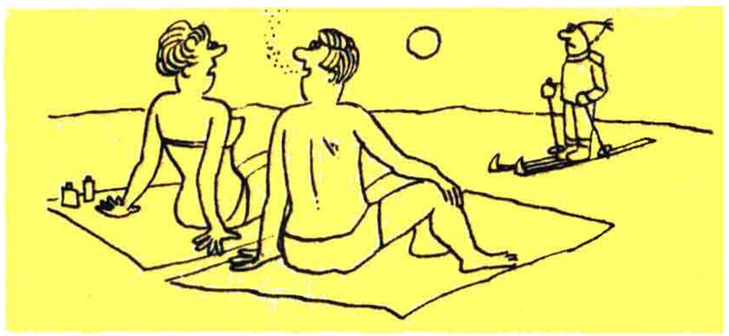

— Не дивуйся, це — метеоролог!

Без слів.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА

«У Миронівському комунхозі продається хлорохвост».

(З об'яви).

Надіслав В. МИХАЙЛОВСЬКИЙ.

—

«ОБ'ЯВЛЕНІЄ

Вчора 2-VI-74 р. я побывал в смт Віньківцях і потерял часи спутник позолоченые. Кто найде их поверніть мінє в колхоз маяк. Я живу под горбом».

Надіслала С. ЛЕМЕШЕВА.

—

«Розпорядок дня Іванівської сільської бібліотеки.

Початок роботи з 10 г. до 16 год.

Працює з 16 г. до 20 г.

Вихідний день Вівторок».

Надіслав В. ЛАВЕЦЬКИЙ.

—

«ОБ'ЯСНИТЕЛЬНАЯ

Я не вышел на работу в связі с тем шо у міня народілася дочь. Я її абмывал а на следующій день також абмывал. Этож бывает как говорят только раз в году. Щитаю свой прогул законным».

Надіслав В. КАШАНКОВ.

—

«Коли підъїхав бобик з головою, я стояв спорожненим мішком».

(Із пояснювальної записки).

Надіслав В. МЕЛЬНИК.

★ В одному з листів, вміщеному у № 7 журналу, писалося про те, що Запорізька взуттєва фабрика нерідко надсилає торговельним організаціям браковану продукцію.

Після виступу Перця директор фабрики тов. Безган повідомив, що листа було обговорено на фабричному «Дні якості».

Адміністрація підприємства видала відповідний наказ. Майстрові Мурко Д. Ф. оголошено сувору догану; контролери відділу технічного контролю Пилишек Л. І. і Гороховець М. Д. одержали догани, їх позбавлено преміальної оплати; начальникові цеху Левіну А. Н. вказано на відсутність належного контролю за якістю продукції. Начальника відділу технічного контролю Пінзура М. В. зобов'язано усі випадки повернення бракованого взуття розглядати особисто і доповідати про них директорові фабрики.

★ Чотири роки минуло з того часу, як працівники Ушицького торфопідприємства зруйнували міст, котрий з'єднував село Михайлівку (Ємільчинський район) з лікарнею і школою, а полагодити цей міст вони і досі не спромоглися. Про те сількори написали листа, якого Перець опублікував на своїх сторінках у № 8 журналу.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

Як повідомив заступник голови виконкому Житомирської облради тов. Нероденко, нині у селі Михайлівці збудовано тимчасовий трубний міст. Одночасно виготовлено технічну документацію на капітальний міст, будівництво якого вже розпочато.

★ У № 9 журналу було надруковано фейлетон «Веселий гуртожиток», в якому розповідалося про вкрай погані побутові умови, в яких мешкають робітниці Одеського заводу поршневих кілець.

Секретар Одеського обкому КП України тов. Артамонов повідомив редакцію, що критику Перця визнано справедливою. Обком партії вказав адміністрації заводу на необхідність докорінно поліпшити побут, культурно-масову та політико-виховну роботу в гуртожитку № 1.

Адміністрація заводу розробила ряд заходів, якими до жовтня нинішнього року передбачається капітально відремонтувати гуртожиток, замінити старий інвентар тощо. Виконання заходів постійно контролює партійне бюро підприємства.

Разом з тим керівництво заводу порушило клопотання перед Мінсільбудмашем СРСР про будівництво нового гуртожитку.

★ «Знову літаючі тарілки» — у замітці під такою назвою («Перець» № 9) писалося, що у селі Олександрівці (Одеська область) тривалий час не працює радіотрансляційна мережа.

Секретар Красноокнянського РК КП України тов. Макогон повідомив, що після виступу журналу місцевий колгосп ім. Жданова та дорожній відділ прокладали кабель телефонного та радіозв'язку. Роботи по радіофікації села завершуються.

★ У тому ж номері журналу, в замітці «Що сниться курці?» повідомлялося про те, як у колгоспі «Комуніст» (Ємільчинський район) розмістили курей у... сільській бані.

Заступник голови виконкому Житомирської облради тов. Жамбровський сповістив редакцію, що подібний випадок дійсно мав місце. Нині баню відремонтовано і вона працює.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 19 (941). (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп. Здано до набору 2. IX. 1974 р. Підписано до друку 17. IX. 1974 р. БФ 29533. Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл. вид. арк. 4.54.

© Журнал «Перець», 1974 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 05032. Тираж 2 850 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для http://perec-ua.livejournal.com/

Індекс 74393

СПОРТ У КАПІТАЛІСТИЧНОМУ СВІТІ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Штовхання ядра.

Біг.

Боротьба.

Естафета.